

פרשת במדבר - תשס"ג

שרון ברקת

בפתיחת ספר במדבר, כמו בפתיחת ספר שמות, יש התפקדות. אבל אם ב"שמות" היה מדובר במשפחה אחת (טוב, נו, חמולה, אבל עדיין רק אחת), הרי בהתפקדות של "במדבר" נמנים 603,550 איש. מדובר בעם. עד עכשיו די היה בקשרי הדם של המשפחה, החמולה, השבט. עכשיו יש צורך בדבק אחר, רוחני, שיחבר את האנשים לכלל קהילה אחת. ואת זה, בין יתר תפקידיה, עשתה התורה. ועדיין, אפשר היה להסות את העם המתגעגע מצרימה, לחתוך מהר-מהר דרך אל-עריש, רפיח ועזה אל הארץ המובטחת, ולבנות שם משהו חדש. כאילו חדש. תואם מצרים. ואלוהים, שידע את זה היטב, התקיל את בני ישראל עם התורה.

מתן תורה של אז היה עניין של קבלת ציווי מוסרי חיצוני, שניתן מלמעלה. היום, מתן תורה צריך לבוא מתוכנו (כל קשר לקמפיין "השלום מתחיל מבפנים" של שרי אריסון מוכחש בזאת נמרצות!). ההתמודדות עם הבחירה החופשית, היכולת להגיע למפגש של חסד עם האחר, האומץ לתת אמון ולהבין שמי שראוי לקבלו הוא מי שאותו אנחנו רואים - אלו עמוד האש, והענן (וגם עגל הזהב), של מעמד מתן תורה הפרטי והיום-יומי שלנו. ומי כמונו יודע שהר סיני שלנו לא פחות גבוה...

פעם אחת בליל חג השבועות ישב הרבי מרוזין אל שולחנו ולא אמר תורה, כמנהגו תמיד, אלא שתק ובכה. וכך עשה גם בליל שני של החג; אבל אחרי ברכת המזון אמר: "לפעמים כשזקני, המגיד הקדוש ר' דוב בר ממזריטש, אמר תורה על שולחנו והתלמידים חזרו אחרי-כן הביתה, היו סחים ביניהם על הדברים ששמעו מפי רבם, וכל אחד היה חוזר עליהם בצורה אחרת, וכל אחד סבור היה, שדווקא כך שמע ולא אחרת, והיו הדברים סותרים זה את זה. וגם לא היה מי שיכריע ביניהם. שכן כשבאו אל המגיד ושאלו את פיו היה חוזר על מאמר הגמרא: 'אלו ואלו דברי אלוהים חיים'. אבל כשהתלמידים היו מעיינים בכך, היו מבינים את טעם הדבר. שהרי במקורה ושורשה התורה אינה אלא אחת, ואילו בעולמות יש לה שבעים פנים. אבל אם רואה אדם את פניה האמיתיים, אינו זקוק עוד למלים".

מתוך: "אור הגנוז" (סיפורי חסידים בעריכת מרטין בובר)